

Latið okkum í Sandoyinni standa saman

-Vit bógva í einari av Føroya vakrastu oyggjum og her býr eisini eitt harðbalið og raskt fólk, sum tó kundi fingið nógv meira av skafti, um vit dugdu betur at staðið saman segði Jógvan Adolf Johannesen, løgtingsmaður m.a. í midnáttarrøðu síni á Sandoyarstevnuni í farnu viku.

Vit prenta røðuna.

Gott stevnufólk!

Kvinnur og menn.
Góðu fyrirreikarar!

Vit eru saman komnir her í einari av landsins elstu og náttúruvakrastu bygðum!

Vit eru saman komnir, tí tað er Sandoyarstevna.

Sandoyarstevnan er ikki nokur gomul stevna, men hon hevur kortini nokur ár á baki.

Og vit eru komnir til hesa stevnu til at siggja og hoyra — og summi til at luttaka í kappingum og skemti!

Og nú dagurin er runnin og miðnætt er komin — og nú kappingarnar eru av á hesum sinni, so lat okkum sýna tann stevnuanda, sum er framkomnum og mentaðum fólki verdugur!

Og meðan eg siggi so nógv ung fólk her, so vendi eg mær til ungdomin, og eg kann ikki lata vera við at siga, at eg — og eg hugsi at flest øll taka undir við mær — tá ið eg sigi, at flest øll sandoyarfólk vóru ógvuliga glað og eisini stolt av avrikinum, sum B71 sýndi seinasta kappingarár.

Teir vóru stinnir á vølli, og teir gjørdur Sandoyinni stóran heiður!

Tað er øllum sunnum og rættghandsandi ungdomi — og eldri við — iborið at

kappast — og er eingin kappingarandi, er mannaveran ikki frísk!

Tó eiga vit ikki at gloyma, at allir vinna ikki, og tí er umráðandi at sýna, at vit eru eins góðir taparar, sum vit eru vinnarar.

Tí, ein vánaligur tapari er heldur eingin góður vinnari.

Søgan lærir okkum, at øll mannatilveran hevur verið ein kapping um at náa upp á tindarnar —

Men minnst til, at upp á tindarnar — heilt upp — komu einans tey, sum ágrýtnast vóru at klintrast!

Uppi á tindunum er útsýnið sum kunnugt fritt, men har sæst bæði tað, ið er vakurt — men sanniliga eisini tað, ið ikki er vakurt!

Og har uppi á tindunum blæsir kalt, og ágangurin er mikil — og har er stundum ilt at fóta sær!

Men, tá ið hvør hevur gjørt sín lut sum frægast — so er ikki meira at krevja — tí tað finnast tíverri eisini tey, sum aldri fóru undir at klintra, tí tey tóldu ikki gjøsturin — og tað er jú hóast alt fjálgari niðri á slottum.

Her á Sandi finnst eitt av teimum elstu ungmannafeløgum í landin-

um, sum enn er til, og hóast tað hevur rokkið at ellisárum — mega vit viðganga ella ásanna, at ungmannafelagið »Virkið« ber aldurin væl.

Hesum felag hevur gingið við og eisini ímót tey mongu ár, tað hevur verið til. — Men hvønn týðning, ið hetta ungmannafelag hevur havt fyri bygðina, duga tit her á Sandi betur at meta um enn eg.

Men eg haldi, at týðningurin hevur ikki verið heilt litil!

Og tá ið eg nevni ungmannafelagið, so er tað sjálvandi tí, at tað stendur fyri stevnuhaldinum í oynni hesu ferð!

Føroyingum var í holdið borið at kappast og gera brogd — tí kundi Rasmus Effersøe eisini við fullum rætti kvøða: Roysni og brogd at gera, teimum á hjarta lá!

Tað var helst ikki av tilvild, at eitt ungt, frískt og livandi ungmannafelag fekk í lag hin fyrsta kappleikin, ella vit kunnu gott siga — hina fyrstu ítróttarstevnuna vesturi í Vágum í árinum 1898.

Her hugsi eg um ungmannafelagið Sólarmagn, sum varð stovnað í 1895 — hitt elsta av øllum ungmannafeløgum her á landi

— og sum átti so mætar menn sum Sverra Patursson, Simun av Skarði, Rasmus Effersøe og mangar, mangar aðrar.

Ungmannafelagsrørslan var í sínum uppruna borin fram av eldhugaðum kvinnum og monnum.

Tað brann í teimum. — Alskurin til land og tjóð og tey eyðkenni, sum mynda eina tjóð, var fyri teimum aðalmálið og stavnhaldið!

Teir settu sær høg mið — teir, ið undan gingu —.

Kanska megnaðu teir ella tey ella vit, ið aftaná komu ikki altíð at stiga í sporini. — Kanska fánaði eldhugurin sum tíðin leið, og stundum mistu teir málið úr eygsjón!

Men, enn er fjálgt undir eiminum — og við tí gamla røtferoyska lyndinum, at kappast og koma saman til gamans og álvara og at vitja vinir og kenningar, hava ungmannafeløgini í oynni tikið seg saman um at halda Sandoyarstevnu!

Men, ein stevna — verið tað Sandoyarstevna ella onnur stevna — eydnast ikki, um so er, at vit øll somul — hvør í sínum lagi eftir ferimuni ikki royna at gera okkara til, at hon kann eydnast!

Minir áhoyrarar!

Jógvan Adolf Johannesen, løgtingsmaður: - Samanhald gevur styrki

Tað eru mong, sum siga, at vit bógva í einari av Føroya vakrastu oyggjum og eg fari at geva teimum, ið soleiðis siga, rætt!

Men vit bógva ikki einans í einari av Føroya vakrastu oyggjum, her býr eisini eitt harðbalið og raskt fólk, sum tó kundi fingið nógv meira av skafti, um vit dugdu betur at staðið saman!

Tíverri er samanhald ikki júst tað, sum eyðkennir okkum her í Sandoyinni.

Alt ov ofta tagaðu vit hvør í sína ætt — og hetta er júst ikki tað, sum gevur styrki.

Samanhald gevur styrki — og meiningin við samanhaldi er tað, at øll í Sandoyar sýslu fáa lut í tí, sum samanhaldið gevur!

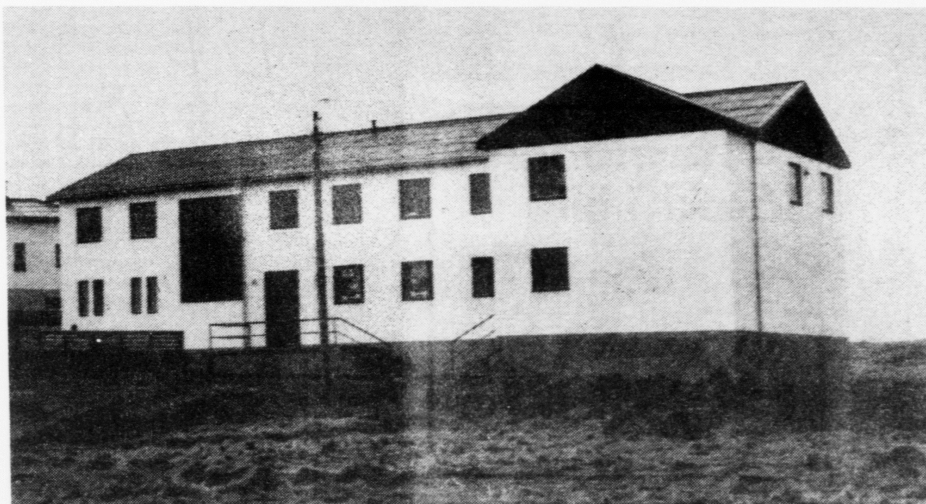
Á tí trænum, sum eitur Sandoyar valdemi, eru átta greinar!

Ikki eru tær allar eins stórar, og ikki eru vakstrarlíkindini hjá teimum eins góð. — Men kortini er eingin av greinum so stór ella sterk, at hon kann vera hinar fyrirtann!

Dagurin í dag hevur verið hugnaligur og góður, blíðskapurin hevur verið stórur, og veðrið hevur verið gott. — Náttúran hevur sýnt seg í sínum fagurleika og nú er farið um miðnætt!

Eg fari at takka tykkum fyrri at tit tíndu at lurtar, og eg ynski tykkum eina góða nátt og ikki minst góða heilsu til framhaldandi stevnu í dag.

Tökk fyrri.

Ungmannafelagið Virkið er eitt av teimum elstu í landinum